



Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 9. marca 2021 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Duševné vlastníctvo – Autorské práva a s nimi súvisiace práva v informačnej spoločnosti – Smernica 2001/29/ES – Článok 3 ods. 1 – Pojem ‚verejný prenos‘ – Internetová stránka tretej osoby, na ktorej je pomocou framingu vložené dielo chránené autorským právom – Dielo, ktoré je s povolením nositeľa autorského práva voľne prístupné na internetovej stránke držiteľa licencie – Ustanovenie zmluvy o využívaní práv, ktorým sa od držiteľa licencie vyžaduje, aby zaviedol účinné technické opatrenia proti framingu – Zákonnosť – Základné práva – Článok 11 a článok 17 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie“

Vo veci C-392/19,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko) z 25. apríla 2019 a doručený Súdnemu dvoru 21. mája 2019, ktorý súvisí s konaním:

VG Bild-Kunst

proti

Stiftung Preußischer Kulturbesitz,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredsedníčka R. Silva de Lapuerta, predsedovia komôr J.-C. Bonichot, A. Arabadžiev, A. Prechal, M. Ilešič (spravodajca), L. Bay Larsen, N. Piçarra, A. Kumin a N. Wahl, sudcovia T. von Danwitz, M. Safjan, D. Šváby, I. Jarukaitis a N. Jääskinen,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: M. Krausenböck, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 25. mája 2020,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- VG Bild-Kunst, v zastúpení: C. Czychowski a V. Kraetzig, Rechtsanwälte,
- Stiftung Preußischer Kulturbesitz, v zastúpení: N. Rauer, Rechtsanwalt,
- francúzska vláda, v zastúpení: A.-L. Desjonquères a A. Daniel, splnomocnené zástupkyne,
- Európska komisia, v zastúpení: T. Scharf, V. Di Bucci a J. Samnadda, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: nemčina.

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 10. septembra 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, 2001, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi VG Bild-Kunst, organizáciou kolektívnej správy autorských práv v oblasti vizuálnych umení v Nemecku, a Stiftung Preußischer Kulturbesitz (ďalej len „SPK“), nemeckou nadáciou kultúrneho dedičstva, vo veci odmietnutia organizácie VG Bild-Kunst uzavrieť s nadáciou SPK licenčnú zmluvu na používanie diel z repertoára VG Bild-Kunst bez súhlasu nadácie SPK so zmluvným ustanovením, podľa ktorého sa zaviazá, že ako nadobúdateľ licencie zavedie účinné technické opatrenia, aby sa pri používaní diel a predmetov ochrany, na ktoré sa zmluva vzťahuje, zabránilo tretím osobám framingu týchto diel alebo predmetov ochrany.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2001/29

- 3 Odôvodnenia 3, 4, 9, 10, 23 a 31 smernice 2001/29 znejú:
 - „(3) Navrhnutá harmonizácia pomôže uplatňovať štyri slobody vnútorného trhu a zhoduje sa so základnými princípmi zákonnosti, a najmä s vlastníctvom, vrátane duševného vlastníctva a so slobodou vyjadrovania a s verejným záujmom.
 - (4) Harmonizovaný právny rámec týkajúci sa autorských práv a s nimi súvisiacich práv bude prostredníctvom vyššej právnej istoty a zabezpečením vysokej úrovne ochrany duševného vlastníctva podporovať významné investície do tvorivosti a inovácie...
- ...
- (9) Akákoľvek harmonizácia autorských práv a s nimi súvisiacich práv musí byť založená na vysokej úrovni ochrany, pretože tieto práva sú podstatou pre duševnú tvorbu. Ich ochrana pomáha zaisťovať udržiavanie a rozvoj tvorivosti v záujme autorov, interpretov, producentov, spotrebiteľov, kultúry, priemyslu a verejnosti ako celku. Duševné vlastníctvo sa preto považuje za integrálnu súčasť vlastníctva.
- (10) Ak majú autori alebo výkonní umelci pokračovať vo svojej tvorivej a umeleckej práci, musia za používanie svojej práce dostávať primeranú odmenu, rovnako ako producenti, aby boli schopní financovať túto prácu. Investície potrebné na výrobu produktov, ako sú zvukové záznamy, filmy alebo multimediálne produkty a služby, ako sú služby „na požiadanie“ sú značné. Primeraná právna ochrana práv duševného vlastníctva je nevyhnutná na zaručenie dostupnosti takejto odmeny a na zaistenie uspokojivej návratnosti týchto investícií.

...

(23) Táto smernica ďalej harmonizuje práva autorov na verejný prenos. Pod týmto právom sa v širokom zmysle slova chápe každý verejný prenos pre verejnosť, ktorá nie je prítomná na mieste, kde tento prenos vzniká. Toto právo zahŕňa všetky transmisie a retransmisie diel smerom k verejnosti drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane vysielania. Toto právo nezahŕňa žiadne iné činnosti.

...

(31) Je potrebné zabezpečiť primeranú rovnováhu práv a záujmov medzi rôznymi kategóriami nositeľov práv, ako aj medzi rôznymi kategóriami nositeľov práv a používateľmi predmetov ochrany. Existujúce výnimky a obmedzenia práv ustanovené členskými štátmi sa musia prehodnotiť vo vzťahu k novému elektronickému prostrediu. Existujúce rozdiely vo výnimkách a obmedzeniach vzťahujúcich sa na niektoré obmedzené činnosti majú priamy negatívny účinok na fungovanie vnútorného trhu s autorskými právami a s nimi súvisiacimi právami. Tieto rozdiely by sa mohli ľahko stať výraznejšími vo vzťahu k ďalšiemu rozvoju cezhraničného využívania diel a k cezhraničným aktivitám. Z dôvodu zabezpečenia správneho fungovania vnútorného trhu, je potrebné harmonickejšie definovať tieto výnimky a obmedzenia. Stupeň ich harmonizácie musí vychádzať z ich dopadu na plynulé fungovanie vnútorného trhu[.]“

4 Podľa článku 3 tejto smernice, nazvaného „Právo verejného prenosu diel a právo sprístupňovania predmetov ochrany verejnosti“:

„1. Členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.

...

3. Práva uvedené v odseku 1 a 2 nezaniknú [sa nevyčerpajú – *neoficiálny preklad*] žiadnym aktom verejného prenosu alebo sprístupnenia verejnosti, ako je uvedené v tomto článku.“

5 Článok 6 smernice 2001/29 s názvom „Povinnosti týkajúce sa technologických opatrení“ v odsekoch 1 a 3 stanovuje:

„1. Členské štáty poskytnú primeranú právnu ochranu proti porušovaniu akýchkoľvek účinných technologických opatrení, ktoré dotknutá osoba vykonáva s vedomím alebo opodstatneným dôvodom znalosti, že sleduje daný cieľ.

...

3. Na účely tejto smernice sa výrazom ‚technologické opatrenia‘ rozumie akákoľvek technológia, zariadenie alebo súčiastka, ktorá pri bežnom spôsobe použitia je navrhnutá na to, aby predchádzala konaniu alebo obmedzovala konanie vo vzťahu k dielam alebo iným predmetom ochrany, ktoré nie je povolené nositeľom autorského práva alebo akéhokoľvek iného práva súvisiaceho s autorským právom ustanoveného vnútroštátnym právnym predpisom alebo práva *sui generis* ustanoveného v kapitole III smernice [Európskeho parlamentu a Rady 96/9/ES z 11. marca 1996 o právnej ochrane databáz (Ú. v. ES L 77, 1996, s. 20; Mim. vyd. 13/015, s. 459)]. Technologické opatrenia sa pokladajú za ‚účinné‘, keď je použitie chráneného diela alebo predmetu ochrany kontrolované nositeľom práv uplatnením kontroly prístupu alebo ochranným procesom, ako je šifrovanie, kódovanie alebo iný prenos diela alebo iného predmetu ochrany, alebo kopírovací kontrolný mechanizmus, ktorý má ochranný cieľ.“

Smernica 2014/26/EÚ

- 6 Podľa článku 16 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/26/EÚ z 26. februára 2014 o kolektívnej správe autorských práv a práv súvisiacich s autorským právom a o poskytovaní multiteritoriálnych licencií na práva na hudobné diela na online využívanie na vnútornom trhu (Ú. v. EÚ L 84, 2014, s. 72):

„1. Členské štáty zabezpečia, aby organizácie kolektívnej správy a používatelia viedli rokovania o poskytovaní licencií na práva v dobrej viere. Organizácie kolektívnej správy a používatelia sú povinní si navzájom poskytovať všetky potrebné informácie.

2. Podmienky poskytovania licencií sú založené na objektívnych a nediskriminačných kritériách. Organizácie kolektívnej správy pri poskytovaní licencií na práva nie sú povinné použiť ako vzor pre iné druhy online služieb podmienky poskytovania licencií dohodnuté s používateľom, ak používateľ poskytuje nový druh online služby, ktorý je verejnosti v Únii prístupný počas obdobia kratšieho ako tri roky.

Nositelia práv majú právo na primeranú odmenu za využívanie ich práv. Sadzby za výhradné práva a práva na odmenu sú primerané okrem iného vo vzťahu k ekonomickej hodnote používania týchto práv v obchode, pričom sa zohľadňuje povaha a rozsah používania diel a iných predmetov ochrany, ako aj vo vzťahu k ekonomickej hodnote služieb, ktoré poskytuje organizácia kolektívnej správy. Organizácie kolektívnej správy informujú dotknutých používateľov o kritériách použitých na stanovenie týchto sadziieb.“

Nemecké právo

- 7 Podľa § 19a Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (zákon o autorskom práve a o právach súvisiacich s autorským právom) sprístupnenie diel chránených autorským právom verejnosti povoľujú nositelia práv.
- 8 V súlade s § 34 ods. 1 prvou vetou Gesetz über die Wahrnehmung von Urheberrechten und verwandten Schutzrechten durch Verwertungsgesellschaften (zákon o správe autorských práv a práv súvisiacich s autorskými právami organizáciami kolektívnej správy) z 24. mája 2016 (ďalej len „VGG“) sú organizácie kolektívnej správy povinné každému, kto o to požiada, udeliť za primeraných podmienok licenciu na používanie práv, ktorých správa im bola zverená.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 9 SPK prevádzkuje digitálnu knižnicu Deutsche Digitale Bibliothek (ďalej len „DDB“) špecializujúcu sa na kultúru a vedu, ktorá vytvára jednotnú platformu prepájajúcu nemecké kultúrne a vedecké inštitúcie.
- 10 Internetová stránka DDB obsahuje odkazy na digitalizované obsahy uložené na internetových portáloch zapojených inštitúcií. Samotná DDB ako „digitálny pult“ ukladá iba náhľady (*thumbnails*), t. j. verzie obrázkov, ktorých veľkosť je v porovnaní s ich pôvodnou veľkosťou zmenšená. Keď používateľ klikne na niektorý z týchto náhľadov, presmeruje ho to na stránku týkajúcu sa dotknutého predmetu na internetovej stránke DDB, na ktorých sa nachádza zväčšená verzia obrázka v rozlíšení 440 × 330 pixelov. Kliknutím na túto zväčšenú verziu alebo použitím funkcie „lupa“ sa v náhľadovom okne (*lightbox*) zobrazí ešte viac zväčšená verzia náhľadu s maximálnym rozlíšením 800 × 600 pixelov. Okrem toho tlačidlo „zobraziť predmet na pôvodnej stránke“ obsahuje priamy odkaz na internetovú stránku inštitúcie, ktorá tento predmet poskytuje, buď odkaz na jej domovskú stránku, alebo na podstránku týkajúcu sa tohto predmetu.

- 11 VG Bild-Kunst podmieňuje uzavretie licenčnej zmluvy na používanie diel z jej repertoára vo forme náhľadov s nadáciou SPK zahrnutím ustanovenia, podľa ktorého sa nadobúdateľ licencie zaviazal, že zavedie technické opatrenia, aby sa pri používaní diel a predmetov ochrany, na ktoré sa zmluva vzťahuje, zabránilo tretím osobám vo framingu náhľadov týchto diel alebo predmetov ochrany zobrazených na internetovej stránke DDB.
- 12 SPK sa domnievala, že takéto zmluvné ustanovenie nebolo z hľadiska uplatniteľnej právnej úpravy v oblasti autorských práv primerané, a preto podala na Landgericht Berlin (Krajinský súd Berlín, Nemecko) žalobu, ktorou sa domáhala určenia, že VG Bild-Kunst bola povinná udeliť nadácii SPK predmetnú licenciu bez toho, aby táto licencia bola podmienená zavedením takýchto technických opatrení.
- 13 Landgericht Berlin (Krajinský súd Berlín) túto žalobu zamietol. Rozsudok daného súdu bol zrušený rozhodnutím Kammergericht Berlin (Vyšší krajinský súd Berlín, Nemecko) na základe odvolania podaného nadáciou SPK. VG Bild-Kunst navrhuje svojím opravným prostriedkom „Revision“ žalobu nadácie SPK zamietnuť.
- 14 Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko) na jednej strane s presňuje, že podľa § 34 ods. 1 prvej vety VGG, ktorým sa preberá článok 16 smernice 2014/26, sú organizácie kolektívnej správy povinné udeliť za primeraných podmienok každej osobe, ktorá o to požiada, licenciu na používanie práv, ktorých správa im bola zverená.
- 15 Na druhej strane podľa judikatúry ustálenej počas obdobia, počas ktorého sa uplatňovala vnútroštátna právna úprava, ktorá bola zrušená zákonom VGG, teda judikatúry, ktorá podľa vnútroštátneho súdu nestratila všetku svoju relevantnosť, bolo prípustné, aby sa organizácie kolektívnej správy mohli výnimočne odchyliť od svojej povinnosti a odmietnuť udelenie licencie na používanie práv, ktorých správa im bola zverená, pod podmienkou, že toto odmietnutie nepredstavuje zneužitie monopolu, a pokiaľ možno proti udeleniu licencie namietajú na základe vyšších oprávnených záujmov. V takom prípade bolo na určenie existencie objektívne odôvodnenej výnimky potrebné zvážiť záujmy dotknutých osôb s prihliadnutím na účel zákona a na cieľ, ktorý sa sleduje touto zásadnou povinnosťou uloženou organizáciám kolektívnej správy.
- 16 Výsledok konania o opravnom prostriedku „Revision“ závisí od toho, či na rozdiel od toho, ako rozhodol odvolací súd, vloženie diela –, ktoré je so súhlasom nositeľa práv, v tomto prípade organizácie VG Bild-Kunst, dostupné na internetovej stránke, akou je internetová stránka DDB – pomocou framingu na internetovú stránku tretej osoby, predstavuje verejný prenos diela v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, ak obchádza ochranné opatrenia proti framingu, ktoré prijal nositeľ práv alebo ktorých prijatie vyžadoval od držiteľa licencie. V takom prípade by mohli byť práva členov organizácie VG Bild-Kunst dotknuté a táto organizácia mohla platne podmieniť udelenie licencie nadácii SPK tým, aby sa v licenčnej zmluve zaviazala zaviesť takéto ochranné opatrenia.
- 17 Vnútroštátny súd sa domnieva, že ak sú náhľady vložené na určitej stránke tretej osoby pomocou framingu tak, že obchádzajú technické ochranné opatrenia prijaté alebo vyžadované nositeľmi práv, takéto vloženie je považované za prenos novej verejnosti. Ak by to tak nebolo, právo na verejný prenos diela na internete by bolo, na rozdiel od článku 3 ods. 3 smernice 2001/29, fakticky vyčerpané, hneď ako by bolo dielo voľne sprístupnené na nejakej internetovej stránke so súhlasom nositeľa práv pre všetkých používateľov internetu bez toho, aby si tento nositeľ práv mohol zachovať kontrolu nad hospodárskym zhodnotením svojho diela a zabezpečiť si primeraný podiel z jeho používania na hospodárske využitie.
- 18 Keďže Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor) mal pochybnosti o odpovedi na túto otázku, pokiaľ ide o judikatúru Súdného dvora týkajúcu sa používania framingu (uznesenie z 21. októbra 2014, BestWater International, C-348/13, neuvyverejnené, EU:C:2014:2315) a slobody prejavu a práva na informácie zaručené článkom 11 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) v digitálnom kontexte

(rozsudok z 8. septembra 2016, *GS Media*, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 45), t. j. judikatúru, z ktorej vyplýva, že hypertextové odkazy prispievajú k riadnemu fungovaniu internetu, ako aj k výmene názorov a informácií, rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Predstavuje vloženie diela, ktoré je so súhlasom nositeľa práva voľne dostupné na internetovej stránke, na internetovú stránku tretej osoby pomocou framingu verejný prenos diela v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES, ak sa týmto vložením obchádzajú ochranné opatrenia proti framingu, ktoré prijal alebo ktorých prijatie vyžadoval nositeľ práv?“

O prejudiciálnej otázke

- 19 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 vykladať v tom zmysle, že k verejnému prenosu v zmysle tohto ustanovenia dochádza, keď sú pomocou techniky framingu vložené na internetovú stránku tretej osoby diela chránené autorským právom, ktoré boli voľne sprístupnené verejnosti s povolením nositeľa autorského práva na inej internetovej stránke, ak sa týmto vložením obchádzajú ochranné opatrenia proti framingu, ktoré prijal alebo ktorých prijatie vyžadoval tento nositeľ práva.
- 20 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 majú členské štáty povinnosť dohliadať, aby autori mali výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos svojich diel, či po drôte, alebo bezdrôtovými prostriedkami, vrátane sprístupňovania svojich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.
- 21 Podľa tohto ustanovenia teda autori disponujú právom preventívnej povahy, ktoré im umožňuje postaviť sa medzi prípadných používateľov ich diela a verejný prenos, ktorý títo používatelia zamýšľajú uskutočniť, a na tento účel prenos zakázať (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. augusta 2018, *Renckhoff*, C-161/17, EU:C:2018:634, bod 29 a citovanú judikatúru).
- 22 V prejednávanej veci treba na úvod poznamenať, že ako vyplýva z bodu 10 tohto rozsudku, spor vo veci samej sa týka najmä digitálnych rozmnoženín vo forme náhľadov chránených diel, pričom veľkosť týchto rozmnoženín je už navyše v porovnaní s originálom diel zmenšená.
- 23 Na jednej strane treba uviesť, ako uvádza aj vnútroštátny súd, že medzi účastníkmi konania vo veci samej nie je sporné, že pokiaľ SPK zamýšľa uverejňovanie náhľadov, ktoré sama ukladá a ktoré pochádzajú z diel chránených autorským právom patriacich do repertoára organizácie VG Bild-Kunst, ide o verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, a teda toto sprístupňovanie podlieha povoleniu od nositeľov práv.
- 24 Keďže však SPK odmietla zavedenie opatrení určených na predchádzanie framingu týchto náhľadov na internetových stránkach tretích osôb, je potrebné určiť, či sa takýto framing má sám osebe považovať za verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, čo v prípade kladnej odpovede umožní organizácii VG Bild-Kunst ako organizácii kolektívnej správy autorských práv vyžadovať od nadácie SPK zavedenie týchto opatrení.
- 25 Na druhej strane, ako uviedol generálny advokát v bode 120 svojich návrhov, zmena veľkosti dotknutých diel nezohráva úlohu pri posúdení, či dochádza k úkonu verejného prenosu, pokiaľ sú originálne prvky týchto diel vnímateľné, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu v spore vo veci samej.
- 26 Ako Súdny dvor už rozhodol, pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, ako zdôrazňuje odôvodnenie 23 tejto smernice, sa má vykladať v širokom zmysle tak, že zahŕňa každý verejný prenos pre verejnosť, ktorá nie je prítomná na mieste, kde tento prenos vzniká, a teda zahŕňa

všetky transmisie alebo retransmisie diel smerom k verejnosti drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane vysielania (rozsudok z 19. decembra 2019, *Nederlands Uitgevers a Groep Algemene Uitgevers*, C-263/18, EU:C:2019:1111, bod 49 a citovaná judikatúra).

- 27 Z odôvodnení 4, 9 a 10 smernice 2001/29 totiž vyplýva, že hlavným cieľom tejto smernice je zavedenie vysokej úrovne ochrany autorov, ktorá im umožní získať zodpovedajúcu odmenu za používanie ich diel, najmä v súvislosti s ich verejným prenosom (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. augusta 2018, *Renckhoff*, C-161/17, EU:C:2018:634, bod 18 a citovanú judikatúru).
- 28 Navyše z článku 3 ods. 3 tejto smernice je zrejmé, že povolením zahrnutia chránených diel do verejného prenosu sa nevyčerpá právo udeliť súhlas alebo zakázať iné verejné prenosi týchto diel (rozsudok zo 7. marca 2013, *ITV Broadcasting a i.*, C-607/11, EU:C:2013:147, bod 23).
- 29 Súdny dvor už opakovane rozhodol, že pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 zahŕňa dva kumulatívne prvky, a to samotný prenos diela a jeho „verejný“ prenos [rozsudky z 2. apríla 2020, *Stim a SAMI*, C-753/18, EU:C:2020:268, bod 30 a citovaná judikatúra, ako aj z 28. októbra 2020, *BY (Fotografický dôkaz)*, C-637/19, EU:C:2020:863, bod 22 a citovaná judikatúra].
- 30 Po prvé každý akt, ktorým používateľ poskytne pri plnej znalosti dôsledkov svojho správania prístup k chráneným dielam, môže predstavovať prenos na účely článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 [pozri v tomto zmysle rozsudky z 2. apríla 2020, *Stim a SAMI*, C-753/18, EU:C:2020:268, bod 32, ako aj citovanú judikatúru, a z 28. októbra 2020, *BY (Fotografický dôkaz)*, C-637/19, EU:C:2020:863, bod 23, ako aj citovanú judikatúru].
- 31 Po druhé na to, aby chránené diela spadali pod pojem „verejný prenos“ v zmysle tohto ustanovenia, musia byť skutočne predmetom prenosu verejnosti, pričom uvedený prenos je určený neurčitému počtu potenciálnych adresátov (rozsudok z 19. decembra 2019, *Nederlands Uitgevers a Groep Algemene Uitgevers*, C-263/18, EU:C:2019:1111, bod 66, ako aj citovaná judikatúra) a zahŕňa dosť významný počet osôb (rozsudok z 29. novembra 2017, *VCAST*, C-265/16, EU:C:2017:913, bod 45 a citovaná judikatúra).
- 32 Na to, aby bolo možné prenos kvalifikovať ako „verejný prenos“, musí sa prenos chráneného diela uskutočniť prostredníctvom špecifickej technológie, odlišnej od technológií, ktoré sa doteraz používali, alebo ak taká technológia neexistuje, musí byť dielo sprístupnené novej verejnosti, t. j. verejnosti, ktorú nositeľ autorského práva pri udelení súhlasu na pôvodný verejný prenos svojho diela ešte nezohľadnil (rozsudok z 19. decembra 2019, *Nederlands Uitgevers a Groep Algemene Uitgevers*, C-263/18, EU:C:2019:1111, bod 70 a citovaná judikatúra).
- 33 Súdny dvor v súvislosti s pojmom „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 tiež už zdôraznil, že tento pojem si vyžaduje individuálne posúdenie (rozsudok zo 14. júna 2017, *Stichting Brein*, C-610/15, EU:C:2017:456, bod 23 a citovaná judikatúra).
- 34 Na účely takého posúdenia treba zohľadniť viacero dodatočných kritérií, ktoré nie sú samostatné a sú navzájom závislé. Tieto kritériá sa majú uplatňovať tak jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti, keďže v rôznych konkrétnych situáciách môžu mať veľmi premenlivú intenzitu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. apríla 2020, *Stim a SAMI*, C-753/18, EU:C:2020:268, bod 31, ako aj citovanú judikatúru).
- 35 Konkrétne z judikatúry Súdneho dvora na jednej strane vyplýva, že technika framingu spočívajúca v rozdelení jednej stránky na internetovej stránke na viacero rámov a zobrazenie v jednom z nich pomocou hypertextového odkazu alebo vloženého internetového odkazu (*inline linking*) určitého prvku pochádzajúceho z inej stránky s cieľom zatajiť používateľom tejto stránky prostredie, z ktorého uvedený prvok pochádza, predstavuje verejný prenos v zmysle judikatúry uvedenej v bodoch 30 a 31

tohto rozsudku, pokiaľ táto technika má za účinok sprístupnenie zobrazeného prvku všetkým prípadným používateľom tejto internetovej stránky (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. februára 2014, Svensson a i., C-466/12, EU:C:2014:76, body 20, 22 a 23).

- 36 Na druhej strane z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že pokiaľ technika framingu používa rovnakú technológiu, aká už bola použitá na verejný prenos chráneného diela na pôvodnej internetovej stránke, t. j. internetovú počítačovú sieť, tento prenos nespĺňa podmienku prenosu novej verejnosti, a keďže teda uvedený prenos nepatrí pod „verejný“ prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, súhlas nositeľov autorského práva sa na takýto verejný prenos nevyžaduje (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. februára 2014, Svensson a i., C-466/12, EU:C:2014:76, body 24 až 30).
- 37 Treba však poznamenať, že táto judikatúra vychádzala zo skutkových zistení, v ktorých prístup k dotknutým dielam na pôvodnej internetovej stránke nepodliehal nijakému obmedzujúcemu opatreniu (rozsudok z 13. februára 2014, Svensson a i., C-466/12, EU:C:2014:76, bod 26, ako aj uznesenie z 21. októbra 2014, BestWater International, C-348/13, neuverejnené, EU:C:2014:2315, body 16 a 18). Keďže neexistovali takéto opatrenia, Súdny dvor dospel k záveru, že nositeľ práv tým, že voľne sprístupnil verejnosti svoje dielo alebo povolil takéto sprístupnenie, sa už od počiatku zameriaval na všetkých používateľov internetu ako na verejnosť, a teda súhlasil s tým, aby samy tretie osoby vykonávali prenos tohto diela.
- 38 Preto v situácii, keď autor udelil svoj predchádzajúci, výslovný a bezvýhradný súhlas na uverejnenie jeho článkov na internetovej stránke vydavateľa tlače bez toho, aby sa snažil technickými prostriedkami obmedziť prístup k týmto dielam z iných internetových stránok, sa v podstate možno domnievať, že daný autor povolil sprístupnenie uvedených diel všetkým používateľom internetu (rozsudok zo 16. novembra 2016, Soulier a Doke, C-301/15, EU:C:2016:878, bod 36, ako aj citovaná judikatúra).
- 39 V súlade s požiadavkou individuálneho posúdenia pojmu „verejný prenos“, ako bola pripomenutá v bodoch 33 a 34 tohto rozsudku, úvaha Súdneho dvora v bode 37 uvedeného rozsudku sa však nemôže uplatniť, ak nositeľ práv zaviedol alebo vyžadoval už od počiatku obmedzujúce opatrenia spojené so zverejnením jeho diela.
- 40 Predovšetkým v prípade, ak hypertextový odkaz umožňuje používateľom stránky, na ktorej sa tento odkaz nachádza, obísť obmedzujúce opatrenia na stránke, na ktorej sa nachádza chránené dielo, prijaté s cieľom obmedziť prístup verejnosti k tomuto dielu len na predplatiteľov stránky, a teda predstavuje zásah, bez ktorého by používatelia prvej uvedenej stránky nemohli mať šírené diela k dispozícii, treba všetkých týchto používateľov považovať za novú verejnosť, ktorú nositelia autorského práva nebrali do úvahy pri udelení súhlasu s prvotným prenosom, takže súhlas nositeľov sa pri takomto verejnom prenose vyžaduje. Tak je to najmä vtedy, ak dielo už nie je verejnosti sprístupnené na stránke, na ktorej bolo pôvodne šírené, alebo ak je na tejto stránke už teraz sprístupnené len obmedzenej skupine verejnosti, zatiaľ čo na inej internetovej stránke je prístupné bez súhlasu nositeľov autorského práva (rozsudok z 13. februára 2014, Svensson a i., C-466/12, EU:C:2014:76, bod 31).
- 41 Spor vo veci samej sa však týka práve situácie, v ktorej sa nositeľ autorského práva snaží podmieniť udelenie licencie zavedením obmedzujúcich opatrení proti framingu tak, aby bol obmedzený prístup k jeho dielam z iných internetových stránok než zo stránok držiteľov jeho licencie. Za týchto podmienok sa nemožno domnievať, že by tento nositeľ práv súhlasil s tým, aby tretie osoby mohli voľne vykonávať verejný prenos jeho diel.
- 42 V súlade s judikatúrou citovanou v bode 38 tohto rozsudku sa teda predpokladá, že nositeľ autorského práva tým, že prijal alebo vyžadoval od držiteľov licencie použitie technických opatrení obmedzujúcich prístup k jeho dielam z iných internetových stránok než tej, na ktorej povolil ich verejný prenos, vyjadril svoju vôľu, aby jeho povolenie s verejným prenosom týchto diel na internete bolo podmienené výhradami s cieľom obmedziť verejnosť uvedených diel len na používateľov určitej internetovej stránky.

- 43 V dôsledku toho, ak nositeľ autorského práva prijal alebo vyžadoval od držiteľov licencie použitie obmedzujúcich opatrení proti framingu s cieľom obmedziť prístup k svojim dielam z iných internetových stránok, než boli stránky držiteľov jeho licencie, prvotné sprístupnenie na pôvodnej internetovej stránke a sekundárne sprístupnenie technikou framingu predstavujú dva rôzne verejné prenosy, a na každý z nich je preto potrebné získať povolenie od dotknutých nositeľov práv (pozri analogicky rozsudok z 29. novembra 2017, VCAST, C-265/16, EU:C:2017:913, bod 49).
- 44 V tejto súvislosti ani z rozsudku z 13. februára 2014, Svensson a i. (C-466/12, EU:C:2014:76), ani z uznesenia z 21. októbra 2014, BestWater International (C-348/13, neuvyverejnené, EU:C:2014:2315), nemožno vyvodiť, že umiestnením na internetovú stránku hypertextových odkazov, ktoré odkazujú na chránené diela voľne sprístupnené na inej internetovej stránke, ale bez súhlasu nositeľov autorských práv k týmto dielam, nedochádza k „verejnému prenosu“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29. Tieto rozhodnutia naopak potvrdzujú dôležitosť takéhoto súhlasu z hľadiska tohto ustanovenia, keďže toto ustanovenie presne stanovuje, že akýkoľvek verejný prenos diel musí byť odsúhlasený nositeľom autorských práv (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. septembra 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 43).
- 45 Rovnaké konštatovania platia aj v prípade, keď tretia osoba vykoná verejný prenos chránených diel, ktoré sú so súhlasom nositeľa autorského práva voľne dostupné na niektorých internetových stránkach, hoci tento nositeľ prijal alebo vyžadoval od držiteľov licencie používanie technických opatrení obmedzujúcich prístup k jeho dielam z iných internetových stránok pomocou techniky framingu s cieľom obmedziť verejnú prístupujúcu k jeho dielam len na používateľov pôvodnej internetovej stránky.
- 46 Treba spresniť, že na účely zabezpečenia právnej istoty, ako aj riadneho fungovania internetu, jediný spôsob, ako možno nositeľovi autorského práva umožniť obmedziť jeho súhlas, je len pomocou účinných technických opatrení v zmysle článku 6 ods. 1 a 3 smernice 2001/29 (pozri v tejto poslednej uvedenej súvislosti rozsudok z 23. januára 2014, Nintendo a i., C-355/12, EU:C:2014:25, body 24, 25 a 27). V prípade neexistencie takýchto opatrení by sa totiž mohlo ukázať náročné najmä pre jednotlivcov overiť, či tento nositeľ chcel zabrániť framingu svojich diel. Takéto overovanie by bolo ešte zložitejšie, ak boli tieto práva predmetom sublicencie (pozri analogicky rozsudok z 8. septembra 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 46).
- 47 Okrem toho, za takýchto okolností, ako uviedol generálny advokát v bodoch 73 a 84 svojich návrhov, verejnú, ktorú nositeľ autorského práva zohľadňoval, keď udelil súhlas s prenosom svojho diela na internetovej stránke, na ktorej bolo pôvodne zverejnené, je tvorená iba používateľmi uvedenej stránky, nie však už používateľmi internetovej stránky, na ktorej sa dielo neskôr zobrazilo pomocou framingu bez povolenia tohto nositeľa autorského práva, ani inými používateľmi (pozri analogicky rozsudok zo 7. augusta 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, bod 35).
- 48 Vzhľadom na tieto skutočnosti treba dospieť k záveru, že za takýchto podmienok treba vloženie diela chráneného autorským právom a voľne sprístupneného verejnosti so súhlasom nositeľa autorského práva na určitej internetovej stránke na internetovú stránku tretej osoby pomocou techniky framingu kvalifikovať ako „sprístupnenie tohto diela novej verejnosti“.
- 49 Nemožno síce opomenúť, že hypertextové odkazy, či sa už použili v rámci techniky framingu alebo inak, prispievajú k riadnemu fungovaniu internetu, ktorý má skutočne dôležitý vplyv na slobodu prejavu a právo na informácie zakotvené v článku 11 Charty, ako aj napomáhajú výmene názorov a informácií v rámci tejto siete vyznačujúcej sa širokou dostupnosťou veľkého množstva informácií (rozsudok z 29. júla 2019, Spiegel online, C-516/17, EU:C:2019:625, bod 81 a citovaná judikatúra).

- 50 Prístup, podľa ktorého sa predpokladá, že hoci nositeľ autorského práva zaviedol obmedzujúce opatrenia proti framingu svojich diel, súhlasil s akýmkoľvek aktom verejného prenosu uvedených diel treťou osobou pre všetkých používateľov internetu, by však bol v rozpore s jeho výlučným a nevyčerpatelným právom udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos svojich diel podľa článku 3 ods. 1 a 3 smernice 2001/29.
- 51 Ako uviedol generálny advokát v bodoch 100 a 101 svojich návrhov, nositeľovi autorského práva nemožno dať na výber len z možností buď strpiť neoprávnené používanie jeho diela inou osobou, alebo sa vzdá jeho používania, prípadne na základe licenčnej zmluvy.
- 52 Rozhodnutie v tom zmysle, že vloženie diela, ktoré bolo predtým sprístupnené so súhlasom nositeľa autorského práva na inej internetovej stránke, pomocou techniky framingu na internetovú stránku tretej osoby, hoci tento nositeľ prijal alebo vyžadoval prijatie ochranných opatrení proti framingu, nepredstavuje sprístupnenie tohto diela novej verejnosti, by totiž znamenalo zakotvenie pravidla, že dochádza k vyčerpaniu práva na prenos (pozri analogicky rozsudok zo 7. augusta 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, body 32 a 33).
- 53 Okrem toho, že toto pravidlo by bolo v rozpore so znením článku 3 ods. 3 smernice 2001/29, zbavovalo by uvedeného nositeľa autorského práva možnosti požadovať primeranú odmenu za použitie jeho diela, spomenutú v odôvodnení 10 tejto smernice, a to napriek tomu, že ako pripomenul Súdny dvor, osobitným cieľom práva duševného vlastníctva je najmä zabezpečiť majiteľom dotknutých práv ochranu práva komerčne využívať uvádzanie do obehu alebo sprístupňovanie chránených predmetov tak, že sa budú poskytovať licencie, pričom sa zaplatí primeraná odmena za každé použitie týchto predmetov (rozsudok zo 7. augusta 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, bod 34 a citovaná judikatúra).
- 54 Povolenie vloženia takéhoto diela technikou framingu bez toho, aby sa nositeľ autorského práva mohol dovoliť práv stanovených v článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, by v dôsledku toho porušovalo primeranú rovnováhu uvedenú v odôvodneniach 3 a 31 tejto smernice, ktorú treba zabezpečiť v digitálnom prostredí medzi na jednej strane záujmom nositeľov autorského práva a práv súvisiacich s autorským právom na ochranu ich duševného vlastníctva, ktorý je zaručený článkom 17 ods. 2 Charty, a na druhej strane ochranou záujmov a základných práv používateľov predmetov ochrany, najmä ich slobody prejavu a práva na informácie, ktoré sú zaručené článkom 11 Charty, ako aj ochranou všeobecného záujmu (pozri analogicky rozsudok zo 7. augusta 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, bod 41).
- 55 So zreteľom na predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 sa má vykladať v tom zmysle, že k verejnému prenosu v zmysle tohto ustanovenia dochádza, keď sú pomocou techniky framingu vložené na internetovú stránku tretej osoby diela chránené autorským právom, ktoré boli voľne sprístupnené verejnosti s povolením nositeľa autorského práva na inej internetovej stránke, ak sa týmto vložením obchádzajú ochranné opatrenia proti framingu, ktoré prijal alebo ktorých prijatie vyžadoval tento nositeľ práva.

O trovách

- 56 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovky konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Článok 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti sa má vykladať v tom zmysle, že k verejnému prenosu v zmysle tohto ustanovenia dochádza, keď sú pomocou techniky framingu vložené na internetovú stránku tretej osoby diela chránené autorským právom, ktoré boli voľne sprístupnené verejnosti s povolením nositeľa autorského práva na inej internetovej stránke, ak sa týmto vložením obchádzajú ochranné opatrenia proti framingu, ktoré prijal alebo ktorých prijatie vyžadoval tento nositeľ práva.

Podpisy